

Der er uhyre store Gener ved at tjene sit Brød paa Søen; men det maa jo enhver være klar over, inden han indlader sig paa at gaa den Vej. Forholdet er nu en Gang saaledes paa Søen, at der ikke er lang Tid til Snak. Der kan være Øjeblikke, hvor der ikke er Tid til lange Konferencer, hvor een Mand alene maa træffe Bestemmelser, bærende sit Ansvar baade for Menneskeliv. Skib og Ladning.

Det ærede Medlem nævnte nogle Eksempler paa Misbrug, paa Overgreb fra de overordnede Side. Jeg tvivler ingenlunde om, at saadanne Overgreb finder Sted; men jeg anser det for at være ganske ørkesløst at trække disse ganske enkelte Tildragelser frem, for det kan let friste en og anden — jeg skal ikke falde for den Fristelse — til at drage Overgreb frem, som er sket fra den anden Side, og f. Eks. tale om de uhyre Tab, der forvoldes ved Rømning. Ogsaa dette finder jeg det ganske ørkesløst at fremdrage, thi der er brodne Kar i alle Lande, der er uheldige Elementer baade foran og bagved Masten. Det, vi skal tage Sigte paa, er at faa en god Sømandslov til Gavn for hele Erhvervet ud fra den Betragtning, at hvis dette Erhverv trives, bliver det til Gavn baade for Søens Arbejdsgivere og for Søens Arbejdere.

Det ærede Medlem Hr. P. Andersen talte om § 54 og var misfornøjet med, at en Sømand ikke kunde føre Spiritus om Bord. Jeg maa dertil sige, at paa Søen maa Folk altid og i særlig Grad være ganske klare over deres Tanker og Handlinger; der maa derfor i denne Henseende gælde lidt andre Bestemmelser her end i Land. Dersom en Mand er beruset under sit Arbejde i Land, ja, saa kan han forsvinde for en Tid og sove Rusen ud; der sker ikke saa forfærdelig meget for det, end anden kan maaske hurtigt erstatte ham. Men i en kritisk Situation paa Søen, hvor hver enkelt Mands Arbejdskraft nødvendigvis udkræves, kan det ikke gaa, at der er nogen, som ikke er i Stand til at yde dette Arbejde. § 54 begynder saaledes: „Ting til personlig Brug kan en Sømand medtage i rimeligt Omfang, for saa vidt det ikke kan medføre Ulempe for Skib eller Ladning“. Man har fra Redernes Side gjort gældende, at dette var utilfredsstillende, da der ikke stod noget positivt om, at der ikke maatte føres Drikkevarer om Bord. Men paa den anden Side — og deri er Lovforslaget lidt i Strid med sig selv — staar der i § 62, Punkt 7, at „en Sømand kan idømmes disciplinær Straf, naar han bringer stærke Drikke eller andet om Bord. Nu synes jeg nok, dette „eller andet“ er noget vagt. Der maa staa:

andre narkotiske Drikke eller Stimulansmidler, eller noget i den Retning.

Det ærede Medlem drog til Følts mod den lange Arbejdstid og nævnte, at den kunde gaa op til 84 Timer om Ugen. Det er selvfølgelig en meget lang Arbejdstid; men jeg tager neppe fejl i, at det er rent undtagelsesvis, at dette sker. Det er med andre Ord 12 Timer i Døgnet, og det er vistnok ikke ret tidt, at Arbejdstiden bliver saa lang. Paa den anden Side kan man udmærket tænke sig det Tilfælde, at der skal arbejdes baade i 12, 14 og 20 Timer, f. Eks. i Storm eller Havsnød. Men ogsaa dette maa Sømanden tage med i Betragtning, naar han vælger sit Erhverv, og han maa saagaa ud fra, at der til Gengæld ofte bliver saa meget mere Tid til Hvile bagefter. Hele dette Spørgsmaal tangerer i høj Grad 8 Timers Arbejdsdagen, som ikke kan indføres paa Søen. Vi er jo for øvrigt i det lykkelige Tilfælde, at man ikke kan sammenstille os med Lande, der har den lovbestemte 8 Timers Dag. Vi har den ikke, og uden at være i Besiddelse af profetiske Gaver tør jeg vel nok udtale, at vi faar den ikke; al Sandsynlighed taler i alt Fald derimod. Paa Søen er 8 Timers Arbejdsdagen umulig at gennemføre; den forudsætter, at man har Treholdsskifte, og dette kan maaske lade sig gennemføre i store Skibe, men i mindre Skibe vil det være en fuldstændig Umulighed, fordi der simpelt hen ikke er Lukaplads til en 50 pro Cents Forøgelse af Mandskabet. — Det ærede Medlem talte om daarlig Kost, men det ærede Medlem har neppe set alle de skærmende Bestemmelser, som findes i dette Lovforslag. Der staar i § 39, at den Sømand, som kan godtgøre, at Skibsføreren har forholdt ham forsvarlig Kost, har Ret til at kræve Afsked og Erstatning for sit Tab (*Carl Sørensen*: Ogsaa § 57). Ja, ogsaa der.

Det ærede Medlem var misfornøjet med, at de overordnede, Skibsføreren f. Eks., havde Adgang til Mandskabets Opholdsrum. I Land er Boligens Ukrænkelighed paa sin Plads, for hvis man har Mistanke om, at der er noget galt fat i Retning af, at der bliver skjult Ting, der er farlige, kan man tilkalde Politiet. Men paa Søen er der ikke andet Politi end Skibsføreren, og det vilde være ganske urimeligt, om den Mand, der har Ansvar for Menneskeliv, Skib og Ladning, ikke skulde have Ret til at undersøge, hvad den ene eller den anden maaske har i sit Luk af meget farlige Ting, f. Eks. et forholdsvis stort Oplag af Spiritus, Haandgranater og andre i høj Grad farlige Ting. Paa Søen kan man ikke haand-